

[Pürschel.]

Justitsministeriets Opfattelse —, at det ikke kunde gennemføres . . . (*Justitsministeren [Zahle]:* Det var tvivlsomt) . . ., og hvorfor i al Verden udlejliges man saa med dette, hvorfor siger man ikke dette til det tyske Gesandtskab? Nu siger Ministeren, at det er tvivlsomt. Hvorfor siger man ikke til det tyske Gesandtskab: Vi gør opmærksom paa, at det er meget tvivlsomt. Justitsministeren mener, at det ikke kan gennemføres; vi tilraader Dem ikke at rette denne Opfordring til Danmark om at skride ind i dette Tilfælde!

Man bør ikke sætte et fremmed Gesandtskab i den Situation, som man her har sat det i, naar Justitsministeriet havde denne Opfattelse.

Saa talte Ministeren med det skønnesomme Ordvalg, som han jo som den gode Tones Vogter altid er saa omhyggelig for, om, at jeg havde fremsat løse og ubegrundede Sigtelser. (*Afbrydelse: Hør!*). Ja, jeg hørte det ogsaa, jeg er ikke tung-hør, og det forbavdede mig, at Ministeren vilde sige noget saadant. Det er en Ting, alle Mennesker ved, som har været sagt mange Gange fra denne Talerstol tidligere, at man efter det Sted, hvor en Nævningesag blev afgjort, meget ofte kunde opstille en Beregning over, hvorledes den vilde falde ud. Ministeren kan læse mange Steder, at man har gjort gældende, at der ved Nævningedømstolene netop var skabt en Retstilstand her i Landet, som var forskellig i Hovedstaden, i de større Byer og i Landdistrikterne.

Det er ganske det samme, jeg har sagt her i Dag. Ministeren maa derfor adressere sin Forargelse meget videre end til mig. Det er en Kendsgerning, jeg her omtaler, og en Kendsgerning, som jeg anser det for at være i Retsplejens Interesse at tale aabent om. Jeg ønsker ikke at kaste nogen Kærlighedens Kaabe over Nævningeinstitutionen, for jeg anser den for en Ulykke for vor Retspleje.

Saa talte Ministeren om de stakkels Kvinder, som maatte begaa Fosterfordrivelse. Ja, jeg ved ikke, om det er saadan, at der er nogen Tvang i den Henseende, Udtrykket „maatte“ er vist ikke rigtig vel overvejet. Og saa havde jeg brugt Udtrykket „Fosterslagtning“! Det bruger jeg efter Overvejelse for at give denne modbydelige Handling en Betegnelse, der klart viser, hvor stærkt jeg ønsker at tage Afstand fra den; men jeg har ikke sagt om de ulykkelige Kvinder, som Ministeren taler

om, at de var Fosterslagtere. Det er en . . . (*Afbrydelse af Justitsministeren*) . . . nej, nej, nej, der er en Forskel, som jeg ikke behøver at belære Ministeren som Jurist om. Jeg karakteriserer denne Handling, og jeg karakteriserer derigennem navnlig den professionelle Medhjælpers Gerning, og i jo højere Grad, jo mere han har Forstand paa det, han indlader sig paa, i højeste Grad de Læger, som gør sig til Tjenere for dette.

Saa talte Ministeren lejlighedsvis om Ro og Ordens Opretholdelse: det var en naturlig Opgave for den siddende Regering. Ingen har stærkere understreget dette end vi. Vi har ogsaa lejlighedsvis opfordret Ministeren til at tage noget kraftigere fat, men gøre det paa de rigtige Steder naturligvis, de Steder, hvor Uroen virkelig truer. Men paa det Punkt har Ministeren vist mærkværdig daarlige Evner til at se, hvad der er det rette.

Endelig kommer jeg til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som talte om upar-tiske Dommere og det Angreb, jeg havde rettet mod Nævningerne i Anledning af en Kendelse. Jeg har sagt, at det er min Overbevisning, at naar man gaar ud og docerer for Nævningerne, som man gør, at Loven, det er noget, de ikke skal bryde sig alt for meget om; det, de skal afgøre, det er, om de efter deres indre Overbevisning finder, at den Handling, der er Spørgsmaal om, er en strafbar Handling, at den er strafværdig — jeg siger: Naar man docerer dette for Lægmand og samtidig i Presse og i Tale ophidser disse Lægmand med, at dette er et Morderflag, at det er en Skændsel, at det skal vaje, o. s. v., kan man ikke komme til andet Resultat, end at saa maa disse Nævninger, naar de skal følge deres Overbevisning med Hensyn til, om dette er en strafbar Handling, dømme, som de har gjort det.

Deri ligger ikke nogen Sigtelse mod dem for at have dømt mod deres bedre Overbevisning, hvad der derimod gør, naar man sigter en Dømmer for at dømme partisk. Det er den store Forskel, der er mellem disse to Ting. Og derfor anser jeg mig for berettiget til at udtale mig, som jeg har gjort.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Hartvig Frisch): Det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde i sine sid-